

Una lliçó ecumènica de fa mil set-cents anys

Romà Casanova, bisbe de Vic

La recerca de la comunió i la unitat en l'Església és una constant al llarg de la seva història. En són testimonis els sínodes i concilis realitzats. El Jubileu del 2025 ens convida, en l'escaiença dels mil set-cents anys de la celebració del Concili ecumènic de Nicea, a posar la mirada en la necessitat de la unitat visible de l'Església de Crist. Amb paraules de Francesc, papa: «Nicea representa una invitació a totes les Esglésies i comunitats eclesials a seguir avançant en el camí de la unitat visible, a no cansar-se de cercar maneres adequades per a correspondre plenament a la pregària de Jesús: *Que tots siguin u. Que siguin en nosaltres, Pare, com vós sou en mi i jo en vós. Així el món creurà que vós m'heu enviat* (Jn 17,21)» (*Spes non confundit*, 7).

Nicea ens ensenya la necessitat de trobar-nos per a afirmar la nostra fe i intensificar la nostra missió

La unitat del Poble de Déu i l'anunci fidel de l'Evangeli estan en íntima unió. El fonament de la unitat eclesial és la comunió de la fe en Crist. Perquè aquesta comunió i unitat sigui una realitat és imprescindible el trobament, el diàleg, l'escolta, la pregària, la recerca de la voluntat de Déu, des de la llum de la Paraula i de l'Esperit Sant. Així és com l'Església ha avançat al llarg dels segles en la mateixa fe apostòlica, afirmada en totes aquelles assemblees sinodals que, en diferents circumstàncies històriques, han expressat la necessitat de caminar junts. La urgència missionera en aquesta terra nostra, en què un paganisme imperant va ocupant més i més parcel·les de la vida social i buidant el cor del sentit transcendent que ens fa més humans, ens ha de donar entenent la necessitat de la concreció de la forma sinodal en tots els àmbits eclesials. La responsabilitat de qualsevol cristià

en la confessió i anunci de la fe ens ha de dur a viure la comunió, participació i missió, com ens ha fet present el Sínode de Bisbes del 2024-2025.

L'any 325 l'emperador romà Constantí convocà un concili de bisbes a la ciutat de Nicea, a la regió de Bitínia, en l'actual Turquia. Ho va fer perquè entenia que havia de vetllar per la comunió i la unitat dels cristians. La qüestió que era discutida en aquell moment no era pas nímia ni secundària, sinó que afectava de ple la fe cristiana. Un mestre teòleg de nom Arri, des d'una dèbil doctrina, va caure en una heretgia: negar la plena divinitat de Jesucrist. La doctrina arriana afirmava que el Fill és inferior al Pare i creat per ell. El trobament de bisbes d'orient i occident va donar com a fruit l'afirmació de la plena divinitat de Jesucrist, de la «mateixa naturalesa del Pare», com resem en el credo. Aprenguem la lliçó del primer concili ecumènic de l'Església que ens ensenya la necessitat de trobar-nos per a afirmar la nostra fe i intensificar la nostra missió.

